

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.125/2022/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. október 27. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2021. december 15. napján kihirdetett 34.B.89/2021/23. számú ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 vádlott tényleges tartózkodási helye Balassagyarmati Büntetés-végrehajtási Intézet.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 33.687.- (harmincháromezer-hatszáznyolevanhét) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Balassagyarmati Törvényszék 2021. december 15. napján kihirdetett 34.B.89/2021/23. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntetében, és ezért 10 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, valamint 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, továbbá a

szabadságvesztés büntetés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a jogi minősítés megváltoztatásáért és a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.41/2022/8. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Átiratában kifejtette, hogy a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű. Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, melynek keretében a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, valamennyi releváns bizonyítékot beszerzett és értékelt. Az ítéletben mérlegelési jogkörében rögzített tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így irányadó a másodfokú eljárásban is. A törvényszék az indokolási kötelezettségének is teljeskörűen eleget tett, valamennyi releváns bizonyítékot számba vett, ismertetett és értékelt. Kimerítő és részletes magyarázatát adta annak, hogy a vádlott tárgyaláson előadott védekezésével és tagadásával szemben miért a vádlott nyomozati szakban tett, tényfeltáró, beismerő vallomásaira, továbbá a vádlott édesanyjának tanúvallomására, az igazságügyi orvosszakértői, elmeorvos- és pszichológus szakértői véleményekben foglaltakra, a szemle megállapításaira és az egyéb okirati bizonyítékokra alapította a tényállást. Amennyiben az elsőfokú bíróság elfogadta volna azt a vádlotti védekezést, hogy a sértett fejét a mérlegsúllyal nem ő, hanem édesanyja ütötte meg, az sem eredményezné a vádlott felmentését, miután az igazságügyi szakértők megalapozott és helytálló véleménye szerint a sértett halálát nem a mérlegsúllyal okozott sérülések, hanem a hólapáttal, vagy annak nyél részével a sértett halántékára mért legalább egy nagy erőbehatással járó ütés okozta. A rögzített tényállás alapján a törvényszék helytállóan következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és a bűnösségére, melyből következően a cselekményt törvényesen minősítette, a büntetés kiszabásánál irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, azokat súlyuknak megfelelően értékelte, a büntetékiszabási elveknek megfelelően a vádlottal szemben az irányadó középértékkel egyező tartamú szabadságvesztés büntetést szabott ki, és ezzel arányban álló mértékben tiltotta el a közügyek gyakorlásától. Törvényesen határozta meg a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát, és a feltételes szabadságra bocsátás kizártságát. Az egyéb rendelkezések is törvényesek, így az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[4] A védő fellebbezését írásban nem indokolta.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész bejelentésének megfelelően nem vett részt.

[6] A nyilvános ülésen a védő fellebbezését fenntartotta. A vádlott védelmében elsődlegesen arra hívta fel a figyelmet, hogy a vádlott sajátos életkörülményeire tekintettel –

helység² egy zsákfalu, ahol a belterjesség és bezártság, önmagára utaltság érzése a jellemző – elsődlegesen nem hatósági védelmet kért nevelőapjával szemben, hanem agresszióval válaszolt az agresszióra. Kiemelte, hogy a 2021. október 25. napján megtartott tárgyaláson a vádlott akként nyilatkozott, hogy minden úgy történt, ahogyan a vádiratban szerepel, illetve ahogyan a helyszíni kihallgatáskor elmondta, csak az nem, hogy ő ütötte fejbe a nevelőapját a mérlegsúllyal (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv utolsó bekezdése). A védő meglátása szerint, miután a mérlegsúllyal a vádlott édesanyja ütötte fejbe a sértettet, ezért a sértett halálát is ő okozta. A vádlott a valóságot az édesanyja kímélete érdekében csak az édesanyja halálát követően tárta fel, mert édesanyját akarta védeni a büntetőeljárásban való részvételtől. Perbeszédében elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a cselekmény minősítésének megváltoztatását – életveszélyt okozó testi sértés büntetnének megállapítását – és a büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

[7] A vádlott felszólalásában csatlakozott védőjéhez.

[8] A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[9] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat – a felmentésre irányuló és a cselekmény jogi minősítését is támadó fellebbezésekre tekintettel – teljeskörű, a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésre, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok. Ennek eredményeként az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le. Nem sérültek a bizonyítás törvényességével kapcsolatos előírások, a vádlott és a meghallgatott szakértők figyelmeztetése törvényes volt, az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. Az eljárás során elhalálozott tanú vallomását a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak megfelelően tette a tárgyalás anyagává, és az eljárási szabályok szerint ismertette mindazokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése szempontjából releváns adatokat tartalmaznak. Erre figyelemmel az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem volt, ilyenre a felek sem hivatkoztak.

[10] A másodfokú bíróság Terheltnél vádlottnak a személyi körülményeire vonatkozóan a Be. 561. § (3) bekezdés b) pont alapján feltüntetett tényeket a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján akként pontosítja, hogy jelenleg jövedelemmel nem rendelkezik, a lakcíme szerinti ingatlan teljes egészében a tulajdonát képezi. A büntetés-végrehajtási intézetben dolgozik, cipőfelsőrész készítésével foglalkozik.

[11] A törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett. Tárgyalás anyagává tette mindazokat a bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaztak, azonban a megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján

részben megalapozatlan, mert a tényállás részben hiányos. A megalapozatlanság azonban kiküszöbölhető volt a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján.

[12] Ennek megfelelően az ítéltábla az elsőfokú ítélet

[13] – 3. oldalán a [9] pont második mondatát kiegészíti a következők szerint: sértett1 – aki a cselekmény idején 75 éves, a vádlottnál magasabb, sovány testalkata ellenére jó fizikumú volt – és családtagjai – főként sértett1 italozó életmódja miatt – gyakorta veszekedtek egymással, a veszekedés a vádlott és nevelőapja között többször verekedéssé fajult (nyomozati iratok 93. oldal: név2 tanúvallomása, nyomozati iratok 489. oldal: Terhelt1 gyanúsítottai vallomása)

[14] – a 4. oldalon a [20] pont helyébe a következőket illeszti: sértett1 a vádlott bántalmazása következtében a jobb halánték tájékon nyílrányú, kb. 10 cm x 4-5 cm szélességű, sávszerű benyomatos, darabos koponyaacsonttörést szenvedett el. A sérülésből kiindult törésvonal áthaladt az elülső és a bal oldali középső koponyagödrön, és kiterjedt a bal oldali halántékcsonthoz pikkelére is, melynek következtében a koponyaalap szétvált. A sérülést a hólápát nyele, vagy a nyelet a lapáttal összekötő henger alakú része okozta. Ezen felül a sértett fején, a szemöldök és homlok tájékon, a fejtető elülső részén és a tarkótájék jobb oldali felső részén lévő összesen 7 db különálló sérülés – a bal szemöldök külső felében függőleges irányú 28 mm hosszú, a szélein több mm-es hámhorzsolásos szegéllyel rendelkező, egyenetlen repesztett szélű bőrfolytonosság megszakítás; a bal homlokudvar fölött 20 mm-es nyílrányú egyenetlen, repesztett szélű bőrfolytonosság megszakítás; a fejtető elülső részén a középvonalban 28 mm hosszú, haránt irányú egyenetlen, lebenykés szélű bőrfolytonosság megszakítás, a szélein hámhorzsolásos szegéllyel; a jobb halánték tájékon 35 mm hosszú, függőleges irányú, egyenetlen lebenykés szélű, repesztett bőrfolytonosság megszakítás; a tarkótájék jobb oldali felső részén közvetlenül egymás mellett egy 35 mm-es, egy 28 mm-es és egy 25 mm-es egyenetlen lebenykés szélű, repesztett bőrfolytonosság megszakítás, melyek egymással párhuzamosak, széleiken hámhorzsolásos szegéllyel – volt feltárható, amelyeket a sértett a 7,5 cm széles, 7 cm magas mérlegsúly domború peremével mért ütések következtében szenvedett el. A sértett halálát a lapátnyéllel okozott sérülés, illetve annak koponyaüregen belüli következményei okozták, a többi sérülés nem volt olyan mértékű, hogy feltétlenül a sértett halálához vezessenek (szakértői vélemény nyomozati iratok 364. oldal, 2021. december 15. napján tartott tárgyalásról készült 23. számú jegyzőkönyv 5., 9. oldal).

[15] A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, azokat az iratoknak megfelelően ismertette. A vádlott és a tanú tárgyaláson és nyomozás során tett vallomásait egyenként, és összefüggéseikben is értékelte, megfelelő indokát adta annak is, hogy miért nem fogadta el a vádlott 2021. május 20. napján megváltoztatott vallomását tényállása alapjául. Terhelt1 vádlott 2021. január 26. napján történt kihallgatásakor feltáró jellegű, bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett.

Részletesen beszámolt nevelőapja és közte a cselekményt megelőzően kialakult konfliktusról, arról a folyamatról is, hogy hogyan jutott arra az elhatározásra, hogy a farostlemez hólapátot használva nevelőapját megöli. A végrehajtás módjáról, a mérlegsúlyok használatáról, majd a halál bekövetkezte megállapításának mikéntjéről, a test elrejtéséről, elásásról is részletekbe menően, élményszerűen nyilatkozott, majd az ugyanezen a napon a helyszínen történt kihallgatása alkalmával e vallomásával egyezően mutatta be a történeteket, a használt eszközöket, a test elszállításának majd elásásának körülményeit. Ennek a során a földön fekvő sértett fejének mérlegsúllyal történt megütéséről is aprólékosan beszámolt. Vallomásában külön kiemelte, hogy édesanyja a történetekkor nem volt jelen, a másik szobában feküdt, így azt nem láthatta, hogy mit csinál, azonban hallhata azt. E meggyőző, minden részletében azonos vallomását – melyet a nyomozási bíró előtti meghallgatásakor, 2021. január 28. napján is fenntartott – változtatta meg édesanyja halálát követően, 2021. május 20. napján, azonban a vallomása megváltoztatásának kellő indokát nem adta. Az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelő érveléssel vetette el azt a magyarázatot, mely szerint édesanyját próbálta kímélni azzal, hogy a mérlegsúllyal való bántalmazást – amelyről azt feltételezte, hogy nevelőapja halálát az ennek következtében elszenvedett sérülések okozták – magára vállalta. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a súlyos betegséggel küzdő név² kihallgatásakor fia érdekében mindenképpen feltárta volna, ha a sértett halálához vezető bántalmazásnak bármilyen módon részese lett volna, azonban ilyen nyilatkozatot sem 2021. január 26. napján, sem 2021. február 4. napján tartott kihallgatása alkalmával nem tett. Ezen túlmenően a vádlottnak az édesanyja cselekvőségével kapcsolatos vallomása sem volt következetes: 2021. május 20. napján tett gyanúsított és 2021. szeptember 27. napján tartott előkészítő ülésen tett vallomásához képest – amely szerint a nevelőapja hólapáttal történt bántalmazását követően kiment, majd mikor kb. 5 perc múlva visszatért, édesanyját a földön fekvő nevelőapja fölé hajolva, mérlegsúllyal a kezében találta – a 2021. október 25-i tárgyaláson már akként számolt be a történetekről, hogy a házba belépve édesanyját a gáztűzhely előtt a széken ülve találta. Kérdésére édesanyja bízta azzal, hogy „ott van a súly az ajtónál, adjál neki a fejére fiam, hogy többé ne bírjon bántalmazni bennünket, egyikünket sem, és hogy ne bírja elvágni a nyakunkat” (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). Fentiekre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott első vallomását fogadta el tényállása alapjául, amely teljes egészében egybevág a helyszíni kihallgatáson tett vallomásával, és amelyet a nyomozási bíró előtt is fenntartott. E vallomása összhangban állt édesanyja vallomásaival, és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal is.

[17] Az elsőfokú bíróság a sértett sérüléseivel kapcsolatosan 2021. december 15. napján tartott tárgyaláson meghallgatta az igazságügyi orvosszakértői véleményt adó orvosszakértőket is. A szakértők a tárgyaláson elmondták, hogy a sértett által elszenvedett sérülések közül egyetlen sérülés – a jobb halántékon tapintható nyílrányú sávszerű benyomatot eredményező sérülés – feleltethető meg szerszámnyéllel okozott sérülésnek, amelynek létrehozásához egyetlen lapáttal történő ütés is elegendő volt. Mindez nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a vádlott a hólapáttal három alkalommal ütött a sértett fejére. A további hét különálló sérülés a mérlegsúllyal – pontosabban annak domború peremével mért ütésekkel – létrehozható sérülés volt. A szakértők a tárgyaláson azt is kifejtették, hogy a sértett halálához a szerszámnyéllel, lapátnyéllel okozott sérülés vezetett, ez a sávszerű lenyomatot okozó sérülés nagyobb annál, mint amit egy mérlegsúly okozhat. A sértett halálához vezető sérülést a mérlegsúllyal nem lehetett létrehozni, mert ezen eszközök méretbeli és anyagbeli tulajdonságainak nem feleltethető meg a jobb halántékon feltárt sérülés (23. számú jegyzőkönyv 9. oldal). Mindezek alapján az is rögzíthető, hogy a vádlott megváltoztatott vallomása hitelessége esetén is csak az volna megállapítható, hogy az általa használt hólapáttal mért ütés következtében keletkezett sérülés okozta a nevelőapja halálát, a

mérlegsúllyal okozott sérülések önmagukban csupán közvetett életveszélyes állapotot eredményeztek volna, azaz a halál tényével okozati összefüggésben csupán a hólapáttal történt bántalmazás következményeként létrejött sérülés áll.

[18] Összességében rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Nyomon követhető és ellenőrizhető módon megindokolta, hogy a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak, az indokolás a perrendi szabályoknak megfelelő. Mérlegelő tevékenysége nem állt ellentétben a logika szabályaival, teljeskörű volt, ténybeli következtetései okszerűek. A bizonyítékok mérlegelése nemcsak formailag volt szabályos, hanem annak helyességével szemben tartalmilag sem támasztható alapos kétség. Mindebből az is következik, hogy a felülmérlegelési tilalom értelmében, megalapozott elsőfokú tényállás és az indokolási kötelezettség teljesítése esetén nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére. A vádlott és a védő felmentésre irányuló fellebbezése – új bizonyíték hiányában – az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban – a megalapozott tényálláshoz kötöttség és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán – ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[19] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést Terheltl bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is helyes, az elsőfokú bíróság jogi érvelése a bírói gyakorlatot tükrözi.

[20] Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott, az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglalt alanyi és tárgyi oldali ismérvek adnak támpontot az elkövető szándékának megítélésére. A jogegységi határozat *értelmében* az emberölésnek vannak ugyan ún. tipikus eszközei, ám azok egymagukban még nem alapozzák meg az ölési szándékra vonható következtetést, az eszközt ugyanis minden esetben össze kell vetni az elkövetés egyéb körülményeivel. Az elkövetés körülményeiből és módjából lehet megalapozott következtetés levonni az elkövető szándékára. Az egyéb szempontok között az eszközzel okozott sérülés helye, jellege, gyógytartama, valamint különösen az elkövetésnél tanúsított erő kifejtés mértékének van jelentősége.

[21] Az elsőfokú bíróság a büntető jogegységi határozatban felsorolt valamennyi körülményt értékelési körébe vont, az orvos-szakértői vélemény alapján helytállóan állapította meg a tárgyi oldali ismérvek közül azt, hogy a vádlott nagy erejű, életfontosságú szerv felé irányított ütéssel okozott a sértettnek olyan sérülést, amely a sértett halálát idézte elő. A vádlott a hólapáttal, majd a sértett földre kerülését követően a mérlegsúllyal kifejezetten a sértett fejére mért több, nagy erejű ütet, a cselekmény véghezvitele csaknem a brutalitás határát súrolta. A megtámadott testrészt, az elkövetés módját tekintve a vádlottnak – a beszámítási képessége birtokában – számítania kellett arra, hogy a sértett az ütések eredményeként az életét vesztheti, a körülmények alapján az is megállapítható, hogy a bekövetkezett eredményt kifejezetten kívánta is. Erre lehet következtetni a sértett halálát követő, az elsőfokú bíróság által kellően részletezett vádlotti magatartáson túl a vádlottnak a cselekmény elkövetése előtti, a vádlott vallomásából megismert gondolkodásából is: „Gondolkodtam magamban, tartottam attól, hogy a fenyegetését be fogja váltani”, „anya csak egy van, és ekkor választottam a hólapátot”, majd ezt követően a magához vett hólapáttal a

neki háttal az asztalnál ülő, éppen étkező sértett fejére ütött nagy erővel három alkalommal (nyomozati iratok 488. oldal, 2021. január 26. napján tett gyanúsítottai vallomás, valamint 512. oldal, a helyszíni kihallgatásról készült jegyzőkönyv). A vádlotti vallomásból kitűnően megállapítható, hogy a probléma megoldását csak a sértett megölésében látta, így az elsőfokú bíróság a bekövetkezett eredmény – a sértett halála – vonatkozásában is helytállóan következtetett az egyenes ölési szándékra. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetetté, a kifejtettek tekintetével pedig a védőnek a cselekmény minősítésével kapcsolatos – az emberölés büntette helyett testi sértés büntetetté megállapítása – érvelése nem foghatott helyt. Tekintettel arra, hogy az irányadó tényállás és a vádlotti előadás szerint az elkövetési magatartás kifejtését a cselekmény megfontolása előzte meg a Btk. 161.§-ába ütköző erős felindulásban elkövetett emberölés büntette megállapításának lehetsége fel sem merülhet.

[22] Az elsőfokú bíróság törvényesen rögzítette azt is, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor felé irányzott támadás hiányára tekintettel – a nevelőapja által a cselekmény előtt tanúsított magatartása ellenére – sem volt jogos védelmi helyzetben, érveivel az ítéltábla is egyetértett. A másodfokú bíróság emellett vizsgálta azt is, hogy a véghezvitel módjára tekintettel – a fejre mért több, nagyerejű ütés következtében – minősülhet-e a vádlott cselekménye súlyosabban, a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontja alapján különös kegyetlenséggel elkövetettnek. A már hivatkozott 3/2013. Büntető Jogegységi határozat szerint a különös kegyetlenség fogalma alá az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó (amilyen például a tűzhalál, az élve eltemetés stb.), rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával vagy az elkövető emberi mivoltából kivetkőzve véghezvitt ölési cselekmények vonhatók. Az elkövető tudatának az elkövetés idején át kell fognia a végrehajtás különös kegyetlenségét. Az elkövető ezzel kapcsolatos tudattartalmára a sérülések számából, a bántalmazás hosszantartó, elhúzódó voltából, a sértett látható szenvedéséből, illetőleg a sértettnek a végrehajtás ideje alatt tanúsított magatartásából vonható következtetés. A jelen esetben az igazságügyi szakértő véleményében azt állapította meg, hogy orvosszakértői szempontból nem állítható, hogy a sértett szenvedése meghaladta volna az élet kioltásával általában együttjáró szenvedést, a vádlott cselekményét rövid idő alatt vitte véghez, és az elkövetés módja bár közelíti, de nem éri el a minősítő körülmény megállapításához szükséges gátlástalanság, kirívó brutalitás mértékét, az ölési cselekménye az élet kioltásához szükséges kegyetlenséget nem haladta meg oly mértékben, amelyre tekintettel azt különös kegyetlenséggel elkövetettnek kellene minősíteni (BH2005. 278., BH2002. 343.)

[23] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy az igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

[24] A büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi

tagjára nézve is. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia.

[25] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor értékelhető körülményeket csaknem hiánytalanul feltárta, azonban további súlyosító körülményként értékelendő a cselekmény alattomos véghezvitele, a különös kegyetlenséghez közelítő elkövetési mód. Az enyhítő körülmények között a jelentős tárgyi súlyú, élet elleni bűncselekmény elkövetése miatt a büntetlen előéletnek alig van jelentősége (56/2007. Bk. vélemény II/1. pontja). Az így kiegészített bűnösségi körülmények megfelelő értékelésével a vádlottal szemben a jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény miatt kiszabott, a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértékben meghatározott büntetés nem eltúlzott, az kellően biztosítja a büntetési célok megvalósulását, az szükséges e célok eléréséhez, ezért a vádlottnak és védőjének a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése nem vezetett eredményre.

[26] A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról és a feltételes szabadságra bocsátás kizártságáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról is megfelelően rendelkezett.

[27] Az elsőfokú ítélet az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező további kérdésekben – így az eljárás során lefoglalt bűnjellekkel kapcsolatos rendelkezések, a bűnügyi költség megfizetésére kötelezés vonatkozásában – törvényes.

[28] Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok közül Terhelt1 vádlott tartózkodási helyére vonatkozó adatokat helyesbítette.

[29] A másodfokú bíróság a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról.

[30] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[31] A másodfokú eljárásban kirendelt védő díj címén felmerült bűnügyi költségről az ítéltábla a Be. 576. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[32] A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

A Balassagyarmati Törvényszék 2021. december 15. napján kihirdetett 34.B.89/2021/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.125/2022/14. számú végzése folytán 2022. október 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. október 27.

Dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: